Napsal uživatel Mandelinka Bramborová - M. Pravec
Pátek, 01 Září 2000 01:00

Dovolte, abych zareagovat na článek Davida Jirků **Kde jsou ty časy**, uveřejněný nedávno na stránkách Internetfolku. I po několikátém přečtení jsou mé pocity rozporuplné. David se zde pustil do více témat najednou. Výsledkem je nesourodé, a podle mého nepravdivé, čtení. Na úvod cituji člověka, který článek četl a je ve folkové problematice úplným nevzdělancem: *"Vůbec nevím, co tím chce autor říct. Je to hodně zmatené"*
. Největší boty se, dle mého soudu, David dopustil v tom, že popisuje situaci očima mladé generace folkových kapel. Naroubuje však na ni problémy generace předcházející - přelomu osmdesátých a počátku devadesátých let nebo ještě starší. Proto se také ozývá z bramborového pole můj nesmělý hlas. Proč odtud? Dovtípíte se na závěr sami. Chci se vyjádřit ke všem čtyřem částem - odstavcům článku.

1.Část - parafrázuji (P)
**Kdo zavinil nezájem diváků o folk? Stěžuje si mladá generace hudebníků**

Má reakce (MR)
Skutečně si stěžuje mladá generace a ne stará? Kdo je dnes z přízně diváků vlastně živ?
Folkové šílenství z konce 80. let bylo dané politickou situací a možností lidí, jak trávit svůj volný čas. To se nedá srovnávat s koncem let devadesátých. Pracovní vytížení mnohých, a tím následně ztráta volného času, finanční možnosti, jiné využití volného času (např. cestování), zapříčinilo odliv z koncertů. Něco jiného je zájem o žánr FC. Vysoké sledování rádií se zaměřením na FC nebo prodej desek špiček FC (v porovnání s jinými žánry) je toho důkazem. A jen díky tomu, že ceny desek jsou neúměrně vysoké (na počátku 90. let 40 Kč/ 1 LP), není taková prodejnost jako dřív.
Mladé kapely tohle zdaleka netrápí. Jistě, chtějí, aby na klubových koncertech měli slušnou návštěvu (60 -100lidí), ale podstatné je pro ně uspět na velkých festivalech. Tam je lidí stále dost a to je brána ke všemu. Když lidi zaujmete tam, tak na vás do klubu zase přijdou. Kapely se baví spíš o tom, jestli se jejich muzika lidem líbí, a kolikrát ještě budou muset soutěžit, než si jich někdo všimne. Co ještě krucinál mají vyhrát, aby to byl pro pořadatele festivalů ten správný argument je tam vzít. Dnes kapele nestačí být jen dobrá, ale musí mít něco, co dřív nikdo nepotřeboval. Dobrý management. Bez toho jste nahraní . A o tom se rozhovory točí.

2.(P)
**Jak se odděluje zrno od plev. Jak mladé kapely jsou naivní ve svých představách o slávě a jaká je nízká jejich úroveň.**

(MR)

Nevím, jaký je David - autor článku - hudebník a v kolika kapelách hrál, ale myslím, že názor mladých kapel rozhodně nevystihl. Jistě, každý má zlost, že nevyhrál a není také nahoře, ale závistí se dlouho nikdo "nekrmí". Většině kapel stačí sebemenší ohlas a úspěch jako povzbuzení a nemusí to být na hlavním pódiu vedle slavných hvězd. Jsou rádi, že udělali radost i někomu jinému než sobě. Existují však i kapely, které mají ambice i schopnosti větší, a na to pódium vedle hvězd už patří. Jenomže to čekání na šanci či štěstí je někdy dlouhé. Potom může nastat frustrace a podléhaní pesimismu.

Soutěže bere však nezkušená omladina převážně jako možnost a šanci si ověřit u lidí a poroty, že to, co dělají, má nějaký smysl. A také je to pro mnohé první vystoupení před mikrofony. To, že je u nich spousta plagiátorství a kýčovitosti, je přirozené. Učí se. Horší je, když to provozuje starší, úspěšnější uskupení a ještě s tím slaví úspěch. To je pak nejlepší příklad a vzor pro mladé.
Nelíbí se mi také tón, kterým David Jirků mlaďochy zatracuje, a málem si zoufá, kolik jich je. Probůh, buďme rádi, že jsou v takovém počtu.

3.(P)
**Pojednává se zde o tom, zda je důležitější text nebo hudba**

(MR)
Tahle část úplně vypadává z původního kontextu a nemá s úvodem nic společného.
Opět zde musím podotknout, že nevím jaký je David textař, ale měl by určitě vědět, že text a báseň je zcela něco jiného. Text podléhá rytmu, melodii, správnosti přízvuků. Je oproti básni daleko více svázaný. Rád bych Ti, Davide, doporučil: přečti si knížečku Zpívaná poezie od Vladimíra Merty. Tam je to myslím velmi dobře vysvětleno.
Něco jiného je poezii číst. Zde s Davidem souhlasím a doporučuji k tomu číst i texty těch úspěšnějších, a pokud jazykové schopnosti dovolí, spíše cizích autorů nebo překlady (např. Láska je kytarové sólo). Klišé je v textech autorů písní i v recenzích kritiků poslední dobou požehnaně.

4.(P)
**Texty dnes nemají vypovídající hodnotu. Neustále se jen omílá téma lásky a nenávisti. A proto v textech bojujme a braňme se - nepřítel existuje.**

(BR)
Nezlobte se na mě, nechci nikoho urážet, ale tady mně David připadá už trochu militantní. Pominu-li fakt, že tahle část už vůbec nesouvisí s tématem článku, musím říct, že je ze všeho

nejhroznější. Autor asi rád bojuje a nejraději proti všemu. Vzývá protestsongy 60.  a 80. let. Jenomže ta doba je dávno pryč. Dnes už samotní autoři těchto skladeb (Dylan atd.) přiznávají, že byli tehdy naivní, když si mysleli, že písní změní svět. A naštěstí se Dylan proslavil více jako skvělý vypravěč obyčejného života.

A především, o čem by jako ty protestsongy měly být? O sociálních problémech? To možná ano. Bezdomovci, nezaměstnanost, dobrá. Ale kolik toho víte o globalizaci a potažmo o ekologii ? Máte takové znalosti a víte, jak to spolu úzce souvisí? A hlavně, kdo to bude poslouchat? Lidé to slyšet nechtějí. Můžu vám říct, že taková píseň se hitem nestane. Na nespokojenost už dnes mají jiný hudební žánr, než je folk - např. punk či rap.

Tady musím jedině souhlasit s Michalem Konečným. Zpívejme o smysluplných věcech. Buďme hraví a  sví. Zpívejme o tom, co cítíme a prožíváme. Jedině tak nám lidi uvěří.

O "přežvejkaném" tématu láska chci říct asi toto: Ty  písně byly, jsou a budou. A to je dobře.

A tak se loučím větou **Nestřílejme na** nikoho a hlavně prosím vás ne na **milence**.